

Verodostojnost svedoka

Vrsta: Seminarski | Broj strana: 15 | Nivo: Filozofski fakultet

Sadržaj

1. Uvod

- 1.1. Problem vjerodostojnosti svjedoka
- 1.2. Istraživanja vjerodostojnosti svjedočenja

2. Faze pamćenja

- 2.1. Faza kodiranja
  - 2.1.1. Svojstva događaja
  - 2.1.2. Osobine svjedoka
- 2.2. Faza zadržavanja informacija
  - 2.2.1. Utjecaj naknadno dodanih informacija na točno dosjećanje
  - 2.2.2. Utjecaj naknadno dodanih informacija na subjektivnu procjenu događaja
- 2.3. Dosjećanje
  - 2.3.1. Dosjećanje kao automatski, kontinuirani proces
  - 2.3.2. Slaganja i neslaganja sa trenutačnom kognitivnom aktivnošću
  - 2.3.3. Utjecaj konteksta, stanja i raspoloženja na dosjećanje
  - 2.3.4. Način postavljanja pitanja
- 2.4. Rekonstrukcija i interpretacija

3. Uloga psihologa na sudu

4. Zaključak

5. Literatura

1. Uvod

1.1. Problem vjerodostojnosti svjedoka

Komisija s lordom Devlinom na čelu 1976. godine objavila je izvještaj o identifikacijskim redovima i vjerodostojnosti svjedočenja koji je šokirao javnost, ali i stručne krugove. Tijekom 1973. godine u Engleskoj i Welsu održano je preko 2000 identifikacija osumnjičenih kroz postrojanje s tzv. osobama distraktorima, za koje se zna da nisu počinile dotično krivično djelo. U 45% slučajeva očevidci su pokazali prstom na neku osobu iz reda, a 82% od tih osoba je osuđeno. U 347 sudskih procesa, u kojima je svjedočenje očevidaca, ili samo jednog očevidca, bio jedini dokaz protiv osumnjičenog, u čak 74% slučajeva je ta osoba bila osuđena (Zarevski, 1997).

15. svibnja 1975. godine pomoćnika poslovođe jednoga marketa iz Monroa, Sjeverna Karolina, otela su dva naoružana čovjeka. Odveli su ga u market da im otvori sef. Uspjeo ih je uvjeriti da ne zna šifru, te su ga pustili nakon što su mu uzeli 35\$. Prilikom otmice im je za dijelić sekunde vidio lica prije nego što su navukli maske. Sve što je mogao reći bilo je da je jedan od otmičara imao hispanički izgled, da je drugi bio nalik čovjeku koji se nedavno prijavio na posao u tom marketu, te da su vozili bijeli Dodge Dart iz 1965. Na temelju toga napravljen je foto robot drugog napadača. Tri dana kasnij policija je uhitila braću Sawyer. Ni jedan nije sličio foto-robotu, vozili su bijeli Plymouth Valiant iz 1965., koji slični Dodge Dartu. Na sudu ih je trgovac identificirao kao napadače i unatoč svjedočenju roditelja da je jedan bio u kući prijatelja i njegove djevojke, te da je drugi brat u to doba bio kod svoje djevojke, porota ih je proglasila krivima. Roditelji su unajmili privatnog detektiva koji je uspio dokazati da je zatvorenik, koji je nedugo nakon njih završio u zatvoru radi drugoga djela, bio jedan od otmičara, što je zatvorenik poslje i priznao. Međutim, sudac je odbio ponovno suđenje zbog nedovoljno novih dokaza. Zatim su roditelji uputili peticiju guverneru države, a dok je on razmatrao slučaj, pravi krivac je pismeno priznao otmicu. Nakon toga braća Sawyer su puštena iz zatvora. Kampanja je roditelje stajala tisuće dolara, a sinovi su im «za dlaku» izbjegli još 30-ak godina zatvora. A sve to zbog vjerovanja porote u vjerodostojnost svjedočenja, unatoč činjenici da je očevidac, žrtva napada, priznao da je lica otmičara vidio samo djelić sekunde (Loftus, 1979). Ovakvih

slučajeva je poznato mnogo. Postavlja se pitanje koliko je nevinih osoba, osuđenih samo na temelju svjedočenja očevidaca, izdržalo svoju kaznu.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com